

Jan Nepomuk Polášek

hudební skladatel, folklorista, pedagog

** 16. dubna 1873 Frenštát pod Radhoštěm † 3. dubna 1956 Valašské Meziříčí*

Emil Dlask:

Valašský skladatel

J. N. POLÁŠEK

a jeho dílo.

Vydáno roku 1941 k 50. výročí jeho skladatelské činnosti.

Ve Valašském Meziříčí, které nejednou pro své rozvětvené školství, kulturní snažení a pro svou polohu střediska a výspy našeho východu bývá nazýváno Valašskými Aténami, žije svérázný žák Leoše Janáčka, pilný sběratel lidové písně a neúnavný skladatel

Jan Nepomuk P o l á š e k.

Ač už sedmašedesátník nepřestává v horlivé činnosti. Pěvecká obec jej dobře zná; poskytl jí z rohu své tvůrčí hojnosti nejednu číš medoviny — své přčetné sbory, mužské, ženské i smíšené, a capella i s průvodem, umělé na slova básníků i vlastní, a sborové úpravy lidových písní valašských a lašských. Znají jeho dílo zpěváci sóloví z přčetných písní, z téhož dvojího zdroje vytrysklých, znají je klavíristé a instrumentalisté, ale především si ho váží pěstitelé drahého odkazu předků, lidové kultury, lidové písně, obec sběratelská. V tomto oboru vynikl po boku a v šlépějích Janáčkových jako jeden z nejhorlivějších. Kromě dobré tisícovky valašských písní, která čeká v Brně na vydání, zapisuje Polášek a vydává s prof. Arnoštem

Kubešou písňový poklad Valašska dosud a míní pokračovati vytrvale až do konce. Od roku 1922, kdy s Janáčkem sbíral lidovou píseň a cimbálovou hudbu na Frenštátsku, a od 1. sbírky (jednohlasé) valašských a lašských písní (z r. 1919), už 20 let pořizuje zápisy a s přesností melodickou a rytmickou zapisuje písně a varianty z Meziříčska, Rožnovska, Vsetínska, Rusavy, Brumovska i Valašskokloboucka. Načerpal tak bohatou studnici lidového umění a stal se zdárným pokračovatelem a dovršitelem naší nejlepší sběratelské tradice. Co zbývá ještě učinit, jest vyčistění a utřídění; revidovat a uspořádat. Tím se Polášek, dáváje jinak svým písním všechnu muzikantskou péči a pozornost, nezdržuje; sbíraje folklor úplně a beze zbytků. To je práce pro ty, kdož z jeho sbírek vyjdou a je zhodnotí. Zvláštní pozornost věnoval Polášek helekačkám, žňovým písním a hečačkám, kromě zaniklých vorašských, specialitám valašského folkloru. Za to ho už Janáček kdysi pochválil, hodnotě vůbec spravedlivě jeho sběratelskou potenci. Na výstavě Poláškovy díla, kterou letos o prázdninách pořádalo Valašské museum ve Valašském Meziříčí v rámci výstavy valašského folkloru, byly zajímavé doklady jeho zápisů a fotografie lidových zpěváků, u nichž vyslychal písně. Samozřejmě je jich celá galerie. Ve »Valaských písničkách« jsou jejich jména, původ a stáří uvedena při každé písni.

Sběratelské dílo Poláškovy nejnověji zhodnotil ve svém sličném a záslužném »Českém zpěvníku« Karel Plicka. Přímo přejal ze sbírek Poláškových šest písní, a to ze sbírky »Valašské a lašské písně«, M. Ostrava 1919 (jednohlasé) a z dvojdílných »Valaských písniček«, Polášek-Kubeša. Jsou to písně »Beskyde, Beskyde« (Plicka č. 34), »Odbila hodina« (Plicka č. 266) s odchylkou v tónině a bez textové varianty z Rožnova a jiné z Kunovic; pak »Okolo Bality« (Plicka č. 271), »Stojím pod okny« (Plicka č. 351), »Šenkéříčku, šenkéříčku« (Plicka č. 360) a »U tej přiborskej boži muky« (Plicka č. 409) s poznámkou, že u Sušila je táž píseň o dvou slohách. Skoro nikde není uvedena Poláškem stanovená metronomická míra, ač Plicka v cenném doslovu »Jak zpívati lidové písně« (360) prohlašuje udání temp za důležité a lituje, že »většina starších našich sbírek se o tempu vůbec nezmiňuje«. U Poláška-Kubeši máme všude tempa i přesnou metronomickou míru. Ovšem, je správné, co poznamenává Plicka, že přesné tempo je věc relativní, závislá na mnoha okolnostech. Některé z Plickových písní jiných jsou v Poláškových »Valaských písničkách« také, ale sběratel je převzal ze Sušila nebo z Bartoše. Zápisy se pak poněkud liší. Sběratelské dílo Poláškovy došlo již všestranného uznání. Je to pevná a hluboká brázda, která ještě vydá bohatou úrodu.

Jako skladatel je Polášek svérázný eklektik, jenž čerpaje z přirozené melodiky lidové i vlastního, celkem plodného invenčního zdroje, v rytmice lidově jadrný a svěží, v kontrapunktické práci obratný, dovedl zejména v harmonizaci dopracovati se dosti osobitého znění, které činí jeho větu přes častou šíři a místy i částečnou destrukci stavby zajímavou. Vedení hlasů v polyfonním proudu větších skladeb bývá dost stereotypní, celkem typizováno na určitou míru zvyklostí. V orchestraci mívá ruku dost šťastnou, přece

však myslí víc klavírně než instrumentálně a zase víc pěvecky, v instrumentaci volí barvy obratně, s mírnou okázalostí vyzvedaje zejména jednotlivé barvy a charaktery nástrojů, jichž romanticky užívá k charakterizační práci. I v harmonii i v instrumentaci miluje zajímavost, drže se však celkem mezi novoromantismem a náběhy impresionismu.

Janáčkův vliv se u něho uplatňuje jen velmi mírně, spíše vnějšně a v detailu. Skladatelský profil Poláškův je přes plané výhonky a slepé uličky, do nichž nutně nejednou zabředal tlakem dne, povolání a prostředí (učitel hudby na soukromé hudební škole, profesor zpěvu na gymnáziu, na učitelském ústavě, povinnosti a prestiž maloměstského skladatele a kulturního činovníka, funkční skladatelství na zakázku) profil zajímavý, výrazný, čestný.

Podívejme se na jeho dílo blíže. Kvantitativně je neobyčejně rozlehlé. Napočítal jsem podle soukromého seznamu kromě 79 opusů tištěných na 60 netištěných, k tomu ještě neuvedeného, ztraceného, příležitostného atp. — tedy na půldruhé stovky, v tom vedle drobností, cyklů, komorních, písňových, sborových děl i 8 oratorií, kantát a větších děl pro zpěv a orchestr, 2 symfonické básně, 2 melodramy s orchestrem (kromě několika s klavírem), 1 opereta, 2 opery, 1 hra se zpěvy a tanci — věci provozované i nedávané, tištěné i v rukopise. Nejsou započítány četné scénické hudby, na příklad Strakonický dudák apod. Z těchto velkých her nás zaujímá na příklad odvážný čin: »Stabat Mater« pro sóla, smíšený sbor a velký orchestr, oratorium, poctěné cenou ministerstva vyučování ve Vídni, op. 60 z roku 1908—9, o jehož provedení a vydání v Londýně se kdysi jednalo. Forma kantáty, její vzruch, patos a gradační potence zlákaly Poláška několikrát k větším pracem. V rukopise zatím zůstaly jeho »Milenec a vrah« z roku 1910, pro sóla, smíšený sbor a orchestr na slova moravské lidové písně, tedy zajímavý tematikou a hudební výrazovou oblastí lidové baladiky. »Rozloučení pěvcovo«, kantáta na slova Františka Horečky z roku 1928, nebo velká freska »Na Váhu« z roku 1922 pro smíšený sbor, sóla, orchestr na slova Svatopluka Čecha. Vtipné dílko nakonec: z roku 1925 »Holka modrooká«, humorná variace pro sóla, mužský sbor a klavír; vyd. M. Urbánek. Bylo by zajímavé aspoň ukázky z těchto děl provést. Malé město vedlo skladatele nejednou ke hře se zpěvy (odtud i četné scénické hudby), k pantomimě a k operetě, z praktických důvodů snadnější provozovatelnosti. Na příklad »Sedmikráska — Bellis perennis, botanická pohádka se zpěvy a tanci s prův. orch.« z roku 1939 a zcela domácího ražení, na slova domácího autora J. Malíka, operetka »Dáma číslo 7777« z roku 1939, pak zejména úspěšná, i v ostravském českém rozhlase provozovaná »Juliana«, baletní pantomima (rukopis z roku 1924), kde lidová fabule je vypjata s baladickou chmurností, epickou šíří a dramatickým porozuměním. — Prestiž hudebníka a vyšší aspirace ho vedly poněkud problematicky — k opeře: obě na zajímavá folklorní témata: starší opera »Dědečkovy housle« byla provozována, nová opera s moderním orchestrem, značným aparátem a vypjatými požadavky na provozování, má téma Kramolišova známého, folkloristicky orientovaného románu »Bratři Doliňáci« (z Rožnovska); složena na libreto valašského básníka J. Petrusa s názvem »Doliňáci« r.1939.

Toto pozdní datum je dokladem značné pracovní energie skladatelovy a nejnovější dílo je dokument hledání nových cest a důsledného folkloristova zaujetí: »Valašská vánoční mše« pro sóla, smíšený sbor, smyčcový kvartet, varhany a staré valašské lidové nástroje — dokončeno 2. března 1940, dosud neprovozována, kuriozní kombinace komorní intimity a lidově jadrné idylky s posvátností. Překoná-li dílko pochyby o barevné slučitelnosti nesourodých těchto prvků, bude to jeho ctí! — Vedlo by daleko, kdybychom dále hodnotili všechny složky a variace výrazové schopnosti Poláškovy. Připomeňme jen velké symfonické básně: »Radhošť« z r. 1931 a »Moravu« z roku 1907, přčetná díla klavírní, většinou drobná dílka a cykly skladeb a skladbiček z různých dob, částečně folklorního zabarvení nebo takové inspirace, částečně i salonní nebo náladové a vzpomínkové, částečně i komorní, v počáteční době závislé na velkých vzorech, v novější době se stopami jednak folklorního zájmu, jednak stylistické eklektičnosti i s patinou komorní monotematicnosti, respektive i komornosti intimního zážitku. Tohoto zobektivizování subjektivního prvku podařilo se Poláškově také dosíci v posledním ze 3 smyčcových kvartet z nichž druhý, A – moll, zvaný Polský, zachycoval soustředěně, ač se zemitou drsností a poněkud rozvláčně a monotónně zážitky od Visly z roku 1916, kdežto první, G – dur, již z roku 1906, pro pozoruhodný výraz a slibnou komorní úroveň nejen poctěn ministerstvem nadací, ale i oficiálně provozován v Brně i v Praze (Ševčíkovo-Lhotského kvarteto). Třetí kvartet měl premiéru ve Valašském Meziříčí (»Valašské kvarteto«) o čestném večeru skladatelově letos, v rámci Hudebního máje, a ukázal jasně přednosti i slabiny skladatelského naturelu Poláškovy, melodičnost a rytmickou jarost, ale i sklon k lidové drsnosti ve volbě zvuku, barvy a v pohodlné citaci na úkor cizelérské práce motivické. Druhá věta, intimně orientovaná, měla nejvíce komornosti. Vážné aspirace sledoval Polášek i klavírním kvartetem D – dur 1908 a zejména klavírním triem D – dur z r. 1927, jež hráno 1928 v brněnském rozhlase. Z posledních děl, jež se zdají míti svůj smysl bytí na hranici hudby koncertantní a komorní, je »Fantasie pro varhany a smyčcový kvartet« (1940). Prostinké a bez vyšších aspirací jsou »Obrázky z Valašska« pro 2 housle, vc. a klavír (1896), takové Poláškovy »Maličkosti«, velmi nenáročně načrtnuté, plující mezi úskalími sentimentální idylky a deskriptivního folkloru. Ostatně dílo mládí. Kromě klavírních sonát zdařile se Polášek pokusil v oboru instrumentální sonáty. Nehledě k tištěné houslové z r. 1925 (?) v ostravském českém rozhlase provedena nejnovější houslová sonáta G – d u r, op. 112 »Jarní«, kdežto violová sonáta z roku 1929 (3. věta dokončená roku 1940) osvědčila při svém prvním provedení, nehledě k částečné nesourodosti vět, pravou komorní noblesu, jemnost, zpěvnost a svěžest invence; lze ji pokládati za jedno z nejlepších děl Poláškových. Noblesní novoromantická uhlazenost a ušlechtilost věty 1., kromobyčejně účelně stavěné, je v 2. větě vyvážena rozezpívanou šíří romance, exponující šťastně zvukový půvab nástroje od zasněné melancholie k průbojně průzračnosti a průraznosti. Rytmicky myšlená 3. věta je dílu drsnější, lidovější a tím, i janáčkovsky jadrnější zvláštností, poněkud nesourodou. Je za to osobitějšího, výraznějšího profilu. – Překvapením byl do jisté míry při nedávném provedení ušlechtilé znějící, svěží

melodikou a přehojným klasobraním virtuosních prvků obdařený houslový koncert G – moll, jemuž by bylo jedině lze vytknouti vedle přeplněnosti rozteklost stavebnou. Rozhodně dílo dobrých hodnot, třebaže eklektické. – Houslových skladeb salonního smyslu napsal Polášek rovněž mnoho; jsou jednak tištěny, jednak v rukopise.

Síla Polášková byla konstatována v atmosféře vokální. Píseň v sólovém, komorním i sborovém znění: to je Poláškův živel. Vzhledem k tomu, co již bylo řečeno, není třeba připomínat přirozené uskupení: harmonizace sólová a sborová, ohlasová píseň téže faktury, umělá píseň lehčí i náročnější, sólová, dvojzpěv, sbor — tento nejednou funkčního založení, příležitostného rázu, rozhodně s neobyčejnou rutinou sborové faktury, jež však u nejnáročnějších sborů autorových neplyne dosti organicky z kořenů a vnitřní zákonitosti stavebné a nedává dosti skloubený celek a málokdy působí moderností výrazu, roucha, struktury, dramatické vzepětí nahrazuje epickou šíří a lámajíc mnohdy požadavek jednotné gradace v pásmovité rozčlenění o více slabších vrcholech. Dílo pak trpí v jednoduše výstavby i ideje. Tento kritický pohled na sborové dílo Poláškovy neubírejš mu určité velikosti a úcty k poctivé práci, jež je nesporná. — Se sborovým dílem Poláškovým by měly pěvecké sbory i kvantitativně hodně práce. Od roku 1892, kdy vidím v seznamu Poláškových sborů první opus («Večerní píseň», smíř. sbor na slova Hálkova) do roku 1940 nacházím v seznamu neméně než na 30 ne snad jen jednotlivých sborů, ale většinou celých cyklů a sbírek sborových: na příklad ze šťastných harmonizací lidových písní »Naše písně« pro mužský sbor, »Slovenské písně«, »Lašské a valašské písně lidové« pro smířený sbor, »Valašské a lašské písně pro mužský sbor«, »Slovenské a slovácké písně pro mužský sbor«, »Z Valašských pěsniček« pro smířený sbor; »Valašské lidové písně« z roku 1939 (rukopis) jsou psány pro mužský čtvero zpěv, stejně tak pro rozhlasové provedení připravené Písně ze Vsacka. Jaromír Fiala ve svém pečlivém Soupisu sborových úprav jednotlivých písní, psaném pro Plickův zpěvník, připomíná celkem 19 Poláškových sborových úprav lidových písní v jeho četných sbírkách. Soupis se týká jen písní v Plickově zpěvníku. Z funkčních sborů si skladatel asi právem nejvíce váží cenou Spolku Krematoria v Praze poctěných »Smutečních sborů« pro smířený sbor, »Svatebních sborů« pro smířený sbor a zejména »Dětských sborů« trojhlasých, které vedle »Popěvků, písníček a říkadel« jsou z nejlepšího, co Polášek napsal. Netištěny zůstaly, ač by pedagogům zpěvu udělaly z větší části dobré služby, četné smířené sbory, k různým příležitostem skládané, pro kandidáty učitelství na učitelském ústavě v letech 1924–30. Zdá se mi, že Poláškovy mužské sbory umělé, jichž je rovněž velmi mnoho, lépe znějí a uceleněji a též stavebně jsou lepší než sbory ženské a smířené. Příkladem budiž »Hřbitov« z roku 1927, »Modlete se za mne, má sestro bílá« na slova Rokytova (1940 na koncertě Besedy ve Valašském Meziříčí), oba rukopisné. Texty poetů domácích i národních (Kalus, Čech, Rokyta ...) přitahovaly Poláška ke kompozici hojně — sbor, píseň, dvojzpěv, toť ovoce let. Z písní sólových kromě čísel salonního smyslu, konvenčních i intimních, zajímá »Já lásce všechno dal« (Vrchlický) nebo dvojzpěv na slova

Svatopluka Čecha: »Hrob v lese« (rukopis 1899) nebo z nejnovějších »Našim horám« pro alt, zpívaná na jubilejním večeru autorově. Jinak patří náš zájem hlavně inspiracím textů lidových nebo jim blízkých. Skládá-li Polášek jako opus 78 roku 1925 na slova lidového samouka, valašsko-meziříčského písmáka J. Osyky (Stromšíka) »Valašské pěsničky«, je to jen potvrzení jeho lidové orientace, kterou vytrvale projevoval komponováním, resp. harmonizováním, úpravami textů lidových (s prův. klavíru). Dokladem jsou velmi četné sborníky, na příklad »Frenštácké pěsničky« pro 1 hlas s doprovodem piana z roku 1934, které přednesla mistrova neteř, známá pěvkyně Marie Vojtková ve Frenštátě i v ostravském českém rozhlase, »Mezříčské písně« atd., které zpíval K. Kügler v ostravském čes. rozhlase, sbírka 48 písní lidových s klavírem z roku 1939 a nakonec 1940 velmi zajímavé sborníky: a) ještě jednou valašské, tentokrát s doprovodem orchestru (1940), 5 čísel: 2 rusavské, 1 od Vsetína, 1 z Frenštátu a navrch 1 zpod Soláně (»Pod Solaně«), b) 2 speciality: myslivecké a zbojnické, rovněž letošní díla, odlišná od průměru již rouchem, harmonizací, barevným zaměřením: »Mysliveček, písně o myslivcích«, komp. pro sólový hlas s doprovodem smyčcového orchestru a 2 lesních rohů, »Zbojnické« pro sólový hlas s doprovodem smyčcového orchestru. Obraz díla by byl porušen, kdybychom vynechali Poláškovu specialitu (odkud tato záliba?): melodram. Snad tradice vzájemnou závislostí podpořená, snad stejně tradiční úcta k mluvenému slovu básníkovu ... Psal melodramy drobné i rozlehlé, s klavírem a opět s orchestrem; v jednom vřazen melodram v orchestrální proud i se sborem a sóly. Z melodramů orchestrálních zaujala kdysi barevným impresionismem i uspořádáním stavby »Balada o námořníkovi« (Wolker) z roku 1927, z menších je hodná zmínka na příklad »Ostravská balada« na slova M. Kurta, psaná 1907. Z odborné dráhy hudebně pedagogické vzešly nejen Poláškovy instruktivní skladby a příručky, ale i díla teoretická; na př. »Stručné základy hudební theorie« (1898), »90 úloh z hudební theorie« (1902, Brno, Jos. Barvič), »Cvičení artikulační« (1922) a jiné, obsahující mnoho zkušeností teoretika a praktika.

Hojná a vytrvalá činnost valašského sběratele a skladatele J. N. Poláška právem si žádá spravedlivého hodnocení v tom, co vykonal a koná pro svůj kraj a co poskytl naší hudbě a našemu zpěvu. Doufejme, že jeho tvorba bude nadále více poznávána. To byl ostatně i účel této stati.

DODATEK – PRÁCE J. N. POLÁŠKA k roku 1941.

I. Soupis tištěných skladeb Poláškových.

Klavír pro dvě ruce:

Pochod portášů pro klavír

Eklogy pro klavír, op. 61.

Ballada pro klavír, op. 74.

Etudes. Piano sólo, op. 53.

Charakteristické skladby pro klavír.

Trávnice, jak je hrával cikán Piťo, pro klavír.

Polka pro klavír, op. 34.

Nocturno, op. 3 pro klavír.

Komorní hudba:

Houslová duetta pro začátečníky.

Sonáta pro housle a klavír.

Elegie pro housle s průvodem piana.

Písně:

Sbírka 120 písní pro školy.

Popěvky, písničky a říkadla pro školy obecné a chov. IV. roč. ústavů učitelských.

Valašské písničky pro solový hlas a klavír. Slova Josefa Osyky.

Nad lesy bledý měsíc, píseň s průvodem piana.

Valašské písně s průvodem piana.

Valašské písničky, I. díl. Připravil J. N. Polášek a A. Kubeša.

Valašské písničky, II. díl.

Valašské a lašské. Jednohlasé písně.

Hrozba. Píseň na slova Ludm. Podjavorinské.

Sbory:

Mrtvý, mužský sbor.

Valašské romance, čtyři mužské sbory, op. 72. Slova Jos. Kalusa.

Lašské a valašské písně lidové pro smíšený sbor. Ve sbírce Zpěvem k srdci, seš. 7.

Sbory příležitostné, smíšené. Zpěvem k srdci, seš. 15.

5 trojhlasých dětských sborů.

Smuteční sbory smíšené. Zpěvem k srdci, seš. 9.

Svatební sbory smíšené. Zpěvem k srdci, seš. 10.

Jen se mi, mé potěšení, ženský sbor. Zpěvem k srdci, seš. 8.

Dětské sbory. 30 dětských písní na texty českých básníků pro 2-3 dět. hlasy II. vyd.

Slovenské písně pro čtyřhlasý sbor mužský i ženský.

Naše písně pro mužský sbor. Třetí sbírka písní slovenských a slováckých.

Slovenské písně. Smíšené sbory. Čtvrtá sbírka.

Slovácké, slovenské a valašské písně. Mužské sbory. Pátá sbírka.

Slovenské a slovácké písně. Mužské sbory.

Valašské a lašské písně. Mužské sbory.

V náruči boží. Mužský sbor ku kremaci na slova J. V. Sládka.

Holka modrooká. Humoristická variace pro sóla, mužský sbor a klavír.

Hudebně-teoretické práce.

Studium výslovnosti, op. 68, 50 přípravných cvičení pro zpěv sólový i sborový.

Stručné základy hudební teorie, op. 11.

Rytmická cvičení, op. 37.

Devadesát úloh z hudební teorie. Učitelova knihovna, sv. X.

Praktická cvičení artikulační a přednesová pro zpěváky a řečníky.

Mimo tyto zde uvedené tisky vyšlo ještě velké množství drobných skladeb Poláškových, jmenovitě klavírní skladby, komorní hudba, sbory, písně a melodramy v České hudbě, v Hudebních listech a hudební příloze Zlaté Prahy. Od J. N. Poláška vyšlo tiskem od roku 1895 až do roku 1940 celkem 82 hudebních děl. Jednotlivých skladeb tištěných, nástrojových i vokálních je celkem 108, 5 spisů teoretických a pedagogických, tři sbírky lidových písní a 9 sešitů úprav lidových písní.

II. Soupis rukopisných skladeb Poláškových.

(1894—1940) Podle oborů a doby vzniku utřídil E. Dlask.

1. Klavír:

Klavír 2 r.:

Poetické momenty (1894).

Dvě koncertní skladby: a) Valčík, b) Polka (1897).

U pramenů Kysuce. (1908).

Z přírody, skladby pro klavír: a) Ptáčekové na podzim, b) Na mezi, a) U rvbníka. (1908).

Romance pro levou ruku (1917).

Klavír 4 r.:

Čtyřlístek jetelový (1898).

2. Komorní hudba:

Obrázky z Valašsko, pro 2 housle, violoncello a klavír (1896).

Smyčcový kvartet G-dur (1906).

Klavírní kvartet D-dur (1908).

Smyčcový kvartet a-moll («Polský») (1916).

Sonáta F-dur pro klavír (1917).
Sonáta E-moll pro klavír (1924).
Klavírní trio D-dur (1927).
Sonáta A-moll op. 81. pro violu a klavír (1929, 3. věta 1940).
Sonáta G-dur op. 112. pro housle a klavír («Jarní») (1940).
Smyčcový kvartet č. 3, G-dur (1940).
Fantasie pro varhany a smyčcový kvartet. (1940).
Suita pro smyčcový kvartet op. 116. (1941), (4 věty).

3. Koncertní skladby:

Koncert G-moll pro housle s prův. piana. (1926).
Píseň beze slov pro violoncello s průvodem smyčcového kvarteta. (1940).

4. Písně:

a) úpravy lidových:

Frenštátské písničky, pro 1 hlas s prův. piana (1934).
Meziříčské písně, s prův. piana (1935).
Valašské pěsničky, 48. valaš. lid. písní s prův. piana (1939).
Písně ze Vsacka, pro mužský čtverzpěv (kvartet) (1939).
Valašské lidové písně, pro mužský čtverzpěv (1939).
Mysliveček, písně o myslivcích, pro solový hlas s prův. smyčcového orchestru a 2 lesních rohů (1940).
Zbojnické písně, pro solový hlas s prův. smyčc. orchestru (1940).
Z Valaška, lidové písně s prův. orchestru: 1. Pod Solaněm, 2. Na Rusově, 3. Od Vsetína, Z Frenštátu p. Radh. (1940).
Valašské pěsničky, díl III. Připravil J. N. Polášek a Arn. Kubeša (1940).

b) umělé:

Podzimní slunce, píseň s prův. piana na slova Al. Škampy (1897).
Hrob v lese, dvojzpěv s prův. piana na slova Sv. Čecha (1899).
Našim horám, píseň pro alt s prův. piana na slova Kl. Běhala (1940).
Valašská modlitba, pro baryton a varhany na slova J. Malíka (1940).
Tři písně na slova Jar. Malíka : 1. Na rozloučenou, 2. V toužení, 3. Zas doma. — Pro sólový hlas s prův. piána. (1941).

5. Sbory:

a) mužské:

Hřbitov, mužský sbor (1927).
Dva mužské sbory: »Modlete se za mne, má sestro bílá« (J. Rokyta),
»Ještě dále pojd'!« (Sv. Cech). — (1940).

Heslo pĕv. spolku Beseda ve Valař. Meziřĩčí, na slova E. Dlaska (1940).

Na rozlouĕenou, muř. sbor na slova J. Malĩka (1940).

Letíte, roky; muř. sbor na slova Fr. Veĕeři-Střĩžovskĕho (1940).

Valařská pĩsniĕka, muř. sbor na vlastní text (1941).

b) smĩšenĕ:

Různĕ smĩšenĕ sbory ku potřebĕ na uĕitelskĕm ũstavĕ (instruktivnĩ) (1924—30).

Mám tĕ rád; smĩř. sbor na slova J. Rokyty. (1927).

Nálada; smĩř. sbor na slova Em. sl. z Leřehradu. (1930).

Jen jeřtĕ jedenkrát; smĩř. sbor na slova P. Martana (1933).

Dube, dube kořatý; Krhovřtĩ mládenci — pro smĩř. sbor ze sb. Valaskĕ pĕsniĕky díl I. (Polářek-Kubeřa).

6. Symfonická díla:

Morava, symfonická báseň pro velký orchestr (1907).

Radhořtĕ, symfonická báseň pro velký orchestr, op. 80. (1931).

7. Kantáty apod.:

Stabat Mater, pro sólo, smĩř. sbor a velký orchestr (1908—09).

Mileneĕ a vrah; pro sólo, smĩř. sbor a orchestr na slova lidovĕ pĩsnĕ (1910).

Mlýn na samotĕ; melodram, (slova K. Babánek), sóla a řenský sbor s prův. piana, op. 76. (1921).

Na Váhu; pro smĩř. sbor, sóla a orchestr, na slova Sv. Āecha; (1922).

Ballada o námořnĩkovi, melodram s prův. vel. orchestru. (Wolker) (1927).

Rozlouĕení pĕvcovo; kantáta pro smĩř. sbor a orchestr na slova Fr. Horeĕky. (1928).

Valařskĕ vánoĕnĩ mře; pro sóla, smĩř. sbor, smyĕc. kvartet, varhany a starĕ valařskĕ nástroje. (1940).

8. Dramatická díla:

Dĕdeĕkovy housle; opera o 3 dĕjstvĩch, libreto Rudolf (?).

Juliana; baletnĩ pantomima pro velký orchestr. (1924).

Dáma ĕíslo 7777; opereta na libreto J. Malĩka. (1931).

Doliňáci, opera ve 3 dĕjstvĩch, libreto J. Petrus (1939).

Sedmikráska-Bellis perennis«, botan. pohádka se zpĕvy a tanci s prův. orch. na libreto Fr. Eliáře. (1939).